

הרב איתן שנדרפי

לעין

מויר מון הגר"א שפירא זצ"ל שזכה לכל המעלות שהבטיחה ר' מאיר למי שלומד תורה לשמה וגם זהה להעמיו תלמידים הרבה במשך למעלה מחמשים שנה.

האם המשכן בגלgal היה "במה גדולה"?

מאמר זה נכתב לזכרו של מויר מון הגר"א שפירא זצ"ל בעקבות דברים שכתב מון ב"מנחת אברהם" חלק א, סימן ל' שם דן בנושאים רבים הקשורים למצאות הקהל, וביניהם בנושא המשכן בgalgal [מכتب אי סעיף ג' (עמ' רסגורס)], מכתב ב' סעיף ג' (עמ' רעה) ומכתב ג' סעיף ב' (עמ' רעג-רעע). כאשר קראתי את דברי מון שם שמחתי שמהה גדולה, וכך בחרתי לעסוק דוחקה בנושא זה בחומרת שיווצאת לזכרו של מון זצ"ל. כאן נרכזו הדברים בזורה נוספת, וסביר שכך יאפשר להבין בדברי מון זצ"ל, שהם קילורין לעיניים. אמנס במקומות רבים דברי מון זצ"ל קשים להבנה לרוב עומקים, אך סבורני שאחרי קריאת מאמר זה יקל להבין את דברי מון זצ"ל בנושא זה.

הקדמה

דבר ידוע הוא שהמשכן עמד בgalgal, כמו שאמרו חז"ל בכמה מקומות, אבל דבר זה אינו מפורש בפסוקים. מאמר זה יעסוק בשאלות: מניין למדוז צ"ל שהמשכן עמד בgalgal? מודיע הדבר לא נכתב במפורש בתנ"ז? האם הוא נחשב במה גדולה? ומהי משמעות המושג "במה גדולה"?

א. מקורות בחו"ל ובראשוניים שהמשכן עמד בgalgal

המשנה במסכת זבחים פ"ד (קיב, ע"ב) אומרת:

"עד שלא הוקם המשכן היו הבנות מזערות וענדות בכוכחות ופשחותם המשכן נאסרו חנפנות ועובדת בכהנים. קדשי קדושים נאכלין לפני מן הקלעים, וקדושים קלים בכל מקום. באו ל galgal – הוויתו הבנות קדשי קדושים נאכלין לפני מן הקלעים, וקדושים קלים בכל מקום.

באו לשלוח – נאשם חכמתו, ולא היה שם תקורתה, אלא כיון אבניהם בלבד
כלפערן והייעות עלפעלן, והיא היתה פערתת, קדש קדשיות נאכלין לפערן
מן הקליים, וקדשים קלים וממעשר שערן מכל החטא.

באו לשבוב גבעון – הווינו הבתוות קדשי קדשיות נאכלין לפערן מן הקליים,
קדשים קלים מכל עלי וישראל,

באו לירושלים – נאשם הבתוות ולא היה להן הייעו, והוא היתה זחתה,
קדשי קדשיות נאכלין לפערן מן הקליים, קדשים קלים וממעשר שערן לפערן
מן החטאמה.

פרש רשי: "כִּי לְגָלְגָל - כַּעֲכָרִיו לְתֵרֵדָן וְסַקְכָּעַ רָכֶל מַוְעֵד צָס
סַקְקָעָנִיס זָכָרָנוּ וְזָכָרָלָקוּ".¹

וכן פירוש הרמב"ם בפירוש המשניות: "הגלאל לא היה בו בית בניו, אלא היה
בו המשכן עצמו שהיה בדבר".

וכן פירוש הרע"ב: "וְלَا היה שם בית, אלא יריעות המשכן של דבר".
משמעות זו עולה במפורש שהמשכן עמד בgalgal.

בצורה מפורשת יותר אמרו חז"ל בתוספתא בזבחים (קרבנות פיג' ה"ג)
שהובאה בגמרה בזבחים (קידח, ע"ב):

"הַעַד רְכֹעַ. וְיִאֵל פְּזַעַד שְׁנַכְדָּבָר אוֹכְבָּעַם שְׁנַעַד חָסָר אַחַת
יְמִי אַהֲלָ פְּזַעַד שְׁבָגָל אַלְבָג עַשְׂרָה, ז' שְׁכָבָשׂ וְז' שְׁלָלָתָן,
וְיִאֵל פְּזַעַד שְׁבָגָב גְּבָעָן חַפְשִׁים וְשָׁבָע

נְשָׁתִיחַת לְשִׁילָה נ' פְּאָתָח וְשָׁבָעַם חָסָר אַחַת".²

1. כיצד לפחות חזייל על שבע שנים כיבוש ושבע שנים חלקה עין כובחים קית, ע"ב, וב"סדר
עלם רבבה" פ"ייא. ומגין למדו שהמשכן היה כל אותו זמן בגלל עין במאמרי ייצין עמידות
המשכן בגלאל" בירושרי כתנים" גילוון 63 ס"ו התש"ן.

2. מסורת השיס שס"ז בזבחים צו"ז: "סדור עלם דבה פרק יא". אבל בסוד עלם שם לא התייחסו
כל לשבוב גבעון, אלא רק לשנות המשכן בגלאל וכ בשלחה, וכך על גלאל ושילחה לא אמרה. "ומי
אהל מועד שבגלאל כד וכך, וכי מי אהל מועד שבשלילה כד וכך". אלא: "אמור מעתה. ייד שעה
שבגלאל הם שבע שכבשו ושבע שחיליקן, ואחר כן. וויה הלו כל עדות בני ישראל שילחה וכו'
(וחושע י"ח, א)... בית הבהירה שבשלילה היה בניו בנין של אבניים מלטמן ווריעות מלפעלן,
ועשו מ ישראל שלוש מאות ששים ותשע שינה וחרב". מקור המיתא שבגמרה הוא בתוספתא
ובזבחים פ"ג, היג עין שם, ועין גם בירושמי מגילה פ"א סוף הי"ב שם פירטו את שנות
נוב גבעון בנפרד.

וכן הזכיריו חז"ל את המשכן בಗלגול במקומות נספים.³ כן כתוב הרמב"ם בהלכות "בית הבחירה" (פ"א, הלכות א-ב): "מצות עשה לעשوت בית לה, מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות וחוגגין אליו של פעים בשנה, שנאמר: צעשו לי מקדשי (שמות כ"ה). וכבר נתפרש בתורה משכן שעשה משה רבינו, והיה לפיו שעיה, שנאמר: כי לא באתם עד עתיה ווית (דברים י"ב). כיון שנכננו לאארץ העמידו המשכן בgalgal ארבע עשרה שנה שכבשו ושהלכו, וממש באו לשילה ובנו שם בית של אבניים, ופרשו ירידות המשכן עליהם, ולא הייתה שם תקרה, ושס"ט שנה עמד המשכן שיליה, וכשותה עלי חרב, ובאו לנוב, ובנו שם מקdash, וכשותה שמאול חרב, ובאו לגבנון, ובנו שם מקdash, ומגבנון באו לבית העולמים. וכי נוב וגבעון שבע וחמשים שנה". וכן כתבו הראשונים נספים שהמשכן עמד בgalgal.

ב. מניין למדו שהמשכן עמד בಗלגל?

כתב רשיי בפיירשו למשנה בזוכחים קיב, ע"ב: "בחו לאגלל - כצערכו حت קירין
וישוקע חכל מועד סא בע זיין אכצ'ו וטגען חקלקו". כלומר כיון שכלה מהנה ישראל
היה בגנלי ממי לא גם המשכן היה שם, כמו שהזכיר את המשכן בכל מקום
שנות היו בני ישראל במדבר, ולא היה צריך לכתוב זאת!

ג. האם נקרא המשכן בಗלגל בשם "במה גודלה"?

במשנה במסכת מגילה (ט, ע"ב) נאמר: "אין בין בינה נורולה לבינה קוטעה אלא פחחות. וזה הכלל: כל שהוא עירז ועריך קרב נכנעה, וכל שאינו לא עירז ולא עריך אינו קרב נכנעה".

ג. עין זבחים קיזע עייא ועינו בשתמוד

5. עין יהושע ד', יט-ב; ח', ט-ז; ט-ג; ז', ו-ט; י', ט-ט; מ', ט-ט; ג'ב, ג

9. עין במדבר זו, כא ורשיי שט.

ב- נס הערעיב כתוב בדרכו לשידי: "איך בן במתה גוזלה - בשעת היירח הבכורות מיריה, במתה גוזלה
- היא בא במת צייר שחייתה בנוּ ובכעורה".

פע' [רש"י] "מי - מותניין דקתי דכמה קטנה הון קרכ' כה צום חוכה, ורקמר דכמה גדולה לא עדיין מיינ' היל' רחוטת הקטוע לך זמן"]⁸ ר' שפיען היא, דערעא: ר' שפיען אונער: אף עבורי לא הקיינו אלא פשחים וחובות שקיינו להם זיין, אבל חובות שאון קפוע להם זיין האה והכא לא קרכ'.

כתב רשיי, "ר' סמעון בון - דורך נפרק כתרא דזחכים (קיז, ע"א). ה' נכו ליה תקיינו כמו גדולה צום חוכה, אבל פשחים וחוטות הקטוע לך זמן, ה' כל חוטות שאון קפוע לך זמן, כגון פר העלט דבר וטעו ע"ז היל' וסכך ליה קרכ'. ה' כל כדרכן דכתס ליה מיטוקטו מיטיעין, דה' חמייר: כל זאנור מקריכן גה' כל מענד אסמאדר טקיינן נה' כל מועד אטגלא' דס' נא' מה גדולה, ורקפלו פר העלט דבר, ומיתניין קתני פכח וכיווץ כה'.

מפורש ברשיי כאן שאול מועד שבגלגול כן נקרא "במה גודלה"! נשאלת אם

כנ' השאלה: מדוע רשיי לא כתב כן גם בפרשו למשנה?

אכן כבר שאל שאלה זאת הרשייש שם: "רש"י במשנה (השניה) בדיה אין

בין: יבעודו בנוב וגביעון. לא ידעתי מודיע דילג גלאל, ובסוף העמוד הזכירוני"

יש לציין שגם במסכת זבחים (קיד, ע"ב) כתוב רשיי "במת צטר - גלאל נוב וגבעון"⁹. אמנים כאן לא כתוב "במה גודלה", אלא "במה צימר", אך במת ציבור

היא במה גודלה, כמו שכתרמו הר מבים והרעיב ב מגילה (פ"א, מ"י): "במה גודלה

- חי באמת צימר"¹⁰ וכן כתבו התוסס¹¹ וכן עלה מרשיי¹¹.

ד. מהי "במה גודלה"?

על מנת לענות על שאלת הרשייש יש לעיין יותר במשמעות המושג "במה גודלה".

המושג "במה גודלה" מופיע כבר בתנ"ך, אך רק פעמי אחד. כך נאמר בספר מלכים (אי ג', ד): "וילך המלך גבענה לובח שם, כי היא הבמה הגדולה, אלף עלות יעלה שלמה על המזבח וההוא". פירוש רשיי שם: "ה' ק' כמה תאגדלה - ס' מזבחה הנחצת טעסה מטה כמודר, וסוקבנה כאילה, חרכה צלמה פמי עלי ונח לנו, חרכה וככמי טול, וככמו לגביעון". כלומר המזבח שעמד בחצר המשכן:

8. גם הרעיב כתוב ברומה לרשיי: "במת צימר" גלאל נוב וגביעון.

9. הרעיב תוסס' כאן: "שחתה בנוב וגביעון" כמו רשיי כאן.

10. בזבחים קיא, ע"א בדיה "במה גודלה ובמה קטנה": "במה גודלה היא במת ציבור, ובמה קטנה היא במת יציר".

11. עיין רשיי בזבחים כת סע"ב בדיה בבמה גודלה" שכתב: "במה גודלה - אף נוב וגביעון שהו במת ציבור". ועין עוד מש"י בקדושים לו, ע"א בדיה "למדן" ווש"י בזבחים קיא, ע"א דיה "בקרבנו".

הordan'ק שם הרחיב יותר: "יהיא הבמה הגדולה - לא קראת גדולה לגודל מזותה, כי הוא מזבח הנחתת שעשה משה, וכן בדברי הימים (ב' א', ו): יייעל שלמה שם על מזבח הנחתת אשר לפני ה' אשר לאهل מועד, ועל עליו עלולות אל', אלא נקראת גדולה לmealtaה על האחרות, כי הוא המזבח שעשה בצלאל במצות משה, כמו שזכה האל, וכו' היתה תמיד האש העליונה שירדה בים השמיימי למלאים. והאחרות היו נעשות על ידי הדיווט, איש הישר בעינויו, וזה היו בנות קטנות במעלה כנגדו אשר בגבעון, וכן במשנה: 'אין בין במא גדולה לבמה קטנה' (מגילה ט, ע"ב)."

לפי זה עולה שהמושג "במא גדולה" משמעתו המזבח שבחצר המשכן. מדוע אם כן הוא נקרא "במא גדולה"?

דבר זה מתבאר בתוספתא בסוף מסכת זבחים (קרבנות פיג, ה"ח): "אייזה במא גדולה בשעת היעת הנבהה? אהל פיעד רשי כדרכו, אין האמן עזען שפ"ז¹². אייזה נעה קטעה בשעת היעת חניכה? עוזה אדם נעה על פצע חוץ ועל פצע נערן, מקריב עליה הוא ונען ובתנו ועבדו ואפחטו".

כלומר שהמזבח שבחצר המשכן נקרא בשם "במא גדולה" רק כאשר הארון לא היה מונח בקדש הקדשים:

דבר זה כמעט מפורש בספר דברי הימים (ב' א', ג-ו) במקבילה של הפסוק שהובא לעיל מספר מלכים: "וילכו שלמה וכל הקהל עמו לבמה אשר בגבעון, כי שם היה אהל מועד האלקים אשר עשה משה עבד ה' במדבר. אבל ארון האלקים העלה דוד מקרית יערם בהכין לו דוד, כי נתה לו אהל בירושלים. ומזבח הנחתת אשר עשה בצלאל בן אורי בן חור שם לפני משכן ה', וידרשו שלמה והקהל. ועל שלמה שם על מזבח הנחתת לפני ה' אשר לאهل מועד, ועל עליו עלולות אל'." אחרי שחוז"ל בתוספתא הסבירו לנו את משמעות המושג "במא גדולה", ניתן לראות שהפסוקים בדברי הימים [אך על פי שם לא מופיע המושג "במא גדולה"] בכיוול שואלים ועוניים על השאלה: מדוע נקרא המקום בשם "הבמה אשר בנכען"? "כי שם היה אהל מועד... אבל ארון האלקים העלה דוד", והוא לא היה בנכען¹³.

12. עיין גם בירושלמי מגילה פ"א, היב: "זה סימן: כל זמן שהארון מבפנים - הכתובות אסורה. יא - הכתובות מותרות". ועיין "בייפה עינום" לזכחים קיח, ע"ב שכח לנגי נוב וגבעון: "[עין] בירושלמי [מגילה ספ"א] שמכוח טעם היתר בנות או משומש שלא היה הארון אז אצל המזבח. ובשלחה שהיה אצל המזבח היה אסור בנות", ובספר "משמר הלוי" לזכחים (לרבות מהרՃדי שליליגן) סימן קע.

13. על השאלה כיצד ניתן שהארון לא היה בקדש הקדשים שבכוב ובנכען עיין במאמרי "מדוע לא החזירו בני ישראל את ארון הברית למשכן בשומו משבה פלשתית?" בספר "הדר הולם" (הוצאת ספריית "בית אל" ירושלים, תשנ"ח) עמ' 415-384, ולגם נגל, עיין בסמוך.

ה. האם הארון היה בgalgal?

לפי העולה מהתוספთא ומהפסוקים בדברי הימים צריך לומר שכאשר היה המשכן בgalgal, הארון לא היה שם! האם אכן כך היה הדבר? אם כן, מדוע? בדבר זה נחלקו המפרשים:

1. שיטת המאייר

כתב המאייר בפירושו למשנה במסכת מגילה (ט ע"ב): "המשנה הט'ו: אין במתה גדולה לבמה קטנה אלא פסחים וכו' - משנה זו נאמרה על שום זמן שהיו הבמות מותרות. וכבר נודע לנו מסכת זבחים שעד שלא הוקם המשכן הותרו הבמות, ומשהוקם המשכן נאסרו, הוואיל והיה שם מזבח וארון עמו. באו לגלל כל שבע שכבשו ושבע שחילקו, והיה הארון הולך עם במלחמותיהם, ולא היה קבוע עם המזבח בgalgal, הותרו הבמות. ... וכל אותן הזמנים שהיו הבמות מותרות היה מזבח הנחות של משה קרוין אצלם 'במה גדולה', מפני שהיה קבוע במקום אחד לשם כל חציבור, ומכל מקום לא סר שם 'במה' מעליו כל זמן שלא היה ארון קבוע עמו". אם כן לפי המאייר הארון לא היה בקדש הקדשים שבgalgal כיוון שהוא הולך עם ישראל במלחמותיהם¹⁴.

2. שיטת רשי"י ורד"ק

דברי המאייר אינם מוסכמים על כל המפרשים, שכן כתב הרד"ק בפירושו בספר שמואל (אי, יא, יד): "ואמר שמואל לחידש המלוכה בgalgal, לנכבד הארון ואלה מועד שהי שם מתחילה כשהוא לארץ, לפיכך היו מכבדים אותו המקומות, אף על פי שעתה לא היה שם, כי בוגב היה". מפורש ברד"ק שהארון כן היה במשכן שבgalgal!

כן כתב הרד"ק גם בפירושו בספר חזקוק (ג, ו): "עמד הארון בgalgal ייד שנה".
כן כתב גם הגרא"א בביבאו לסדר עולם רבבה (סוף פ"י): "צא מהן ייד שנה
שכבשו ויחילקו, שבאותו זמן היה הארון בgalgal".

14. דברי המאייר כתב כבר ר' יהונתן חכמן מלוני בחידושיו למגילה. ועיין בספר "שירת זוז" על התורה (לרכ' אהרן זוז גולדג, ישיבת טל ווילף אואהין, תשנ"א) דברים י"ב, חשהקה עליהם מהירושלמי בשקלים פ"ז הי' וסוטה פ"ח הי' ונשאר בצע. ועיין במאמרי "האם יצא ארון הבבויות למלחמות ישראל?" בספריו "הדר העולס", עמ' 339-371.

כן יש להוכיח גם מרשי"י שהוא חולק על המאורע, שכן כתב רשי"ז בדברים (ו, א): "כעת פהו... נמצה זו קרבן לך רשות, וכן סavis יתך עטוס למלחמה, ואות שעתה נצלה לך יצא למלחמה לך כמי עלי, ונעמו עלי ונסבה". לפי רשי"ז לא יצא הארון שבקדש הקדשים למלחמות אלא בימי עלי, ואם כן כל ימי גלגל הוא היה במקומו בקדש הקדשים: ועלא כמארין, מודיע אם היה בזמן בזמנם שהיה המשכן בגלגלי בשם "במה גדרה"?

מדוע היה היתר בזמנם שהיה המשכן בgalgal?
כתב הימשך חכמה" בפרשת ראה (דברים י"ב, ח): "איתנאי בתוספתא בסוף זבחים: איזוזי במה גדרה בשעת היתר הבמה [פירוש: אימתו ואיך הייתה במה גדרה אשר בשכיל זה היו הבמות מותירות היו להקריב בכל בזמנם שס] אהל מועד נתוי כדרךו [כמו במדבר ובשליחת], והארון לא היה נתון שם [שבוגוב וגבעון היה הארון בפלשתים, ובקראית יערם, ובבית עבד אדום הגatti, ובירושלים], אך בזמנם מותרות. אבל בשילה היה הארון באهل מועד, ולכן היו הבמות אסורות. זהו פירוש התוספתא. והא בгалגלי היו הבמות מותרות, משום שלא היה מכיבוש מלחה, וכך אמר בזבחים (קיט, ע"ב): וכי לא באתם עד עתה אל המנוחה דנהו מכיבוש".

דברי הימשך חכמה" שכתב שהתרה הבמות בזמנם נוב וגבעון נבע מאין הימצאות הארון בקדש הקדשים, ואילו לבני גלגל כתוב הסבר אחר עליה שהוא סודר כרשי"י ורד"ק, שהארון כן היה במקומו בזמנם גלגל, והסבירה להתרה הבמות הייתה שישראל לא נחו עדין מכיבוש הארץ¹⁵.

15. א. כגון דברי הימשך חכמה" כתוב גם הפתרש"א בזבחים (קיט, ע"ב ד"ה בז' מקומות שרתה שכינה על ישראל) ולא שחתיקחש כלל באלה במה גדרה, אלא כתשובה לשאלת מועד לא הוכירו בгалגלה שרתה שכינה: "בгалגלי נמי לא פירקי שרוה שכינה במשכן, כיון שהוא צון כיבוש ארץ ישראל וחלוקת לא חשוב הכא, אלא מיום שנבוא אל המנוחה ואל הנחלה, דהינו שלילה וירושלים".

ב. יש לציין שנספריו (וראה זה) ובבבלי (בזבחים קיט, ע"א) מודיע את היתר הבמות בזמנם גלגל נוב וגבעון מהפסוקים בפרשת ראה (י"ב, ח-ט), ולא מאי הימצאות הארון במשכן, ואם כן אפשר לומר שרשי"י ורד"ק יסבירו שהתרה הבמות נוב וגבעון מהפסוקים ולא מאי הימצאות הארון במקומו, והמסורת הסביר כתוספתא וכירושלמי ואמר שהארון לא היה במקומו, אך לפי זה נוצרה להגדיר שמחולקת לרשי"י ורד"ק אך עוזיר לומר שהבבלי והירושלמי אינם חולקים, ועיין גם ב"משמר הלוי" לבחים סיון קשו שסביר שהירושלמי איתן חולק על הbabli, שכן גם הוא הביא דרשת דומה לדרשת שבבבלי. מה"ימשך חכמה" מוכח שהוא הסביר את התוספתא על פי שיטות רשי"י ורד"ק. אמן דברי הימשך חכמה" מוכח שהוא הסביר את הbabli, אבל לא כד הם, אלא בדומה למתרש"א, שכן צו שלא נחו מהכיבוש והחלוקת יש חיסרון בהשראת השכינה במשכן ולכך יש הילך בזמנם.

מדוע נקרא המשכן בgalgal בשם "במה גדולה"?

נראה לומר שלפי רשיי ורדי'ק והמפרשים שסומרים כמותם, אף על פי שמצוות הגדירה המצויאות המשכן בgalgal לא הייתה במה גדולה, שכן שהארון היה במקומו, הוא נקרא "במה גדולה" כיון שבזמןו היה יותר במותה, והוא לו דין במה גדולה¹⁶.

על פי זה נראה גם לישב את שאלת הרשי'ש על רשיי במסכת מגילה מודיע לא הזכיר רשיי במשנה את המשכן בgalgal כבמה גדולה, וכן הזזכיר אותו ברכורא. מצד הגדירה המצויאות המשכן בgalgal לא הייתה במה גדולה, ולכן לא כתוב רשיי במשנה שדברה על במה גדולה את galgal, אך בגמרה, שלמדה את דין הימה הגדולה מהמשכן בgalgal הזזכיר רשיי גם את galgal.

סיכום

כאשר ארון הברית לא היה במקומו בקדש הקודשים יודה קדושת המשכן, וגם כאשר ארון הברית היה במקומו, אך ישראל לא היו מסודרים כל שבט במקומו יודה קדושת המשכן. נטפלל שברוב יחוור כל עם ישראל לארציו ושב כל שבט במקומו, ובונה בית המקדש וארון הברית יחוור למקומו בקדש הקודשים¹⁷.

16. אולי ניתן להביא קצת ראייה ממה שכותב שם הימשך חכמה" בתשובה לשאלת כיצד הקריבו בני ישראל בבלמים (שופטים ב), ה) בזמנו שהיה המשכן בשילוח, שאז היה איסור במתות: "זהה או תארון בשכם, והוא האهل מועד בדין כבמה גדולה, והוא הבמות מותרות". [ועיין בספר "שירות דוד" על התורה (הניל) שם, שהקשה על הטסר זה של הימשך חכמה" שהרי הארון נלקח לשכט רק לשעה, כמו שבכתב הדר"ק שם, וכן הסתט החזירוהו מיד למקוםו: כן הקשה גם בספר "פשותו של מקרא" (ולרב מנחם אריה קיננסהוף, בין פרק תשמ"ה) שופטים ב, ה (עמ' ככח), ולכן כתוב שעדרך לומר שהיתה זו הוראת שעה, וכן כתוב גם בספר "לחם חזקיה" (ולרב זאב הכהן חוברמן, ניו יורק) ח"ב סימן ב (עמ' קפו), ובספר "משמר הלוי" לזכחים סיינן קעו במכבת השמי (בעמוד תלاء), ועיין גם בספר "ירנת יצחק" (ולרב אריהם יצחק סורוצקין, ישיבת טל וויקלף אהוי, תשנ"א) לשופטים ב, ה).

17. עיין ב"תפארת ישראל" (овичחים פ"ד, מיהאות לח) שכותב: "באו בגלל והעמידו שם המשכן של מדבר, להזכיר על מזבח הנחות שעשאה משה רבנו עליו השלים, אבל הארון שם הלווחות הביאו לשכט שדר שם יהושע. שם בנו מקדש להארון, כמספר ביהושע (כ"ד, א): זיאסף יהושע את כל שכסי ישראל שכמה... ויתיצבו לפני האלקים".

יש לציין שהתיפארת ישראל לא כתוב את דבריו כהסביר להיורר הבמות בזמנ galgal, אלא רק כהסביר למצב המשכן בgalgal, ואילו על היותר הנחות בזמנ galgal כתוב: "וזכתי: אשר ישחת מוחץ לממנה (ויקרא יי', ג), והרי אז כבר פסקו ובטלו המחתנת, והתחילה להיות נפוצים בארץ".

דמי היתפארת ישראלי תמווהים ממנה בחינות, וכבר הקשה עליו היתפארת יעקב" שם. "לא הבנתי, הא התם מירוי בעת שהוכיחם קודם מותנו, ואט כן אז היה המשכן בשילוחו, דבגלל לא היו רק שבע שכבות ושבע שחילוקו, כמו שכבת בסמוד את פ"ז' או בעיקר ראייתו פרק כי לא ראה כה שכתחם שם המפרשים הראשונים, עיין שם ברשיג ובד"ק.

ומה שכtab שיוושע דר בשכם נפלאתי עליו, דחא שכם היה עיר מקלט, כמו שיפורש שם בפס"א, ונחלת יהושע היה בתמנת סרת, כמו שכתו שם פ"ז' (פסוק א'). כך כתוב בראשי' בהושע (כ"ד, כ') "אשר במקדש זו - לפני שביאו שם את הארץ, כמו שהוא נאמר לעלה (פסוק א). יויתיצבו לפני האלקים". הרדי'ק שם (יהושע כ"ד, כ') כתוב "אשר במקדש הי' הבית שהוא שם הארץ בשכם קראו ימקודש, לקוזחת הארץ שוו שם לש' הי'. עוד כתוב הרדי'ק שם (יהושע כ"ד, א). יויתיצם לפני האלקים - נראה שביאו ארון האלקים שם כדי לכרות הברית לפני הארץ, כמו שאמר: עיכתוב יהושע בספר תורת אלקים, וראה כי שם היה הארץ שם ספר התורה".

יש לציין שכען זמרי היתפארת ישראלי כתוב גם היעב"ץ בפירוש "לחם שמויים" שם שכtab: "באו לגלל עם אחיל מועד, אבל הארץ בשכם היה, ובבו לו מקדש". גם עליו קשה הקושיה והאשונה של היתפארת יעקב" וההערה חסנה של, אבל לא קשה עליו הקושיה השלישית. עד העירו בקיזור על דמי היתפארת ישראלי" מון הנראי שפידיא צייל בספרו "מנחת אברהם" חלק א' (ירושלים תש"ז) סימן ל סעיף ג' סעיף קטון (עמ' רע), ורמ"ט שניארשאן בספרו "חדושים ובאוויום בש"ס" חי'ב סימן לו (עמ' רל).

יש לציין שהקושיה על היתפארת ישראלי" שהארון היה שם לשעה, אינה זהה לקושיה על הימשך חכמה" בהערה הקדומה, שכן הימשך חכמה" כתוב שהארון נלקח מהמשכן בשילוח, וה"משך חכמה" גם הסכים שהארון נלקח משלילה רק לשעה, אלא שכtab שאוותה שעיה מתארכה קצר, ואילו היתפארת ישראלי" כתוב שבל ארבע עשרה שנות עמידת המשכן בכלל היה הארץ בשכם.